

For de senildemente er det vigtigt, at der er en god bolig, en god omsorg, og at de, der skal arbejde med dem, får en god uddannelse, og der føler jeg virkelig, at vi er på rette vej. Det skal vi selvfølgelig arbejde videre med.

Venstre ønsker, at der skal være valgfrihed for de ældre og de handicappede. De ældre har jo, indtil de blev pensionister eller blev mere svagelige, altid kunnet klare deres liv selv og selv været med til at planlægge det. Og det er helt sikkert, at de også i stor udstrækning fortsat kan gøre det, når de bliver ældre.

Vi kunne derimod finde frem til, at vi bliver bedre til at se på og tage det bedste fra det offentlige og tage det bedste fra det private og komme væk fra de myter, der siger, at noget af det er helt dårligt og noget af det er godt. Sådan er det jo ikke, der er jo fordele til begge sider. Vi kunne også få lavet nogle meget mere fleksible løsninger ved, at vi tog mere af det private med ind samtidig med mere valgfrihed, og det kunne være til større glæde for de ældre og til meget større tilfredshed.

Debatten om hjemmehjælpen bliver ført på de stærkes præmisser, og det gør, at de svage ældre måske får en for dårlig hjælp, fordi de stærke har forstået at råbe op. Og Venstre lægger altså meget stor vægt på, at den hjælp, der gives, særligt gives til de svage ældre, sådan at deres hjælp kan være i orden.

Der er fremsat et forslag til vedtagelse af Dansk Folkeparti, og det kan jeg godt sige at Venstre ikke kan stemme for, og det er der flere forskellige grunde til.

En grund er, at nu er der kommet en ankeinstans, der lige er begyndt at fungere, og det er ikke så længe siden, at vi vedtog den her i Folketinget. Lad dem nu komme med deres afgørelser, og lad os så se på, hvad det giver. Så kan vi tage en ny debat, når vi har set det. Jeg har indtryk af, at det begynder at fungere rundt omkring i kommunerne, og at de også lytter til de afgørelser, der bliver taget.

Dernæst er kommunerne jo begyndt at tage de afgørelser alvorligt, som de har fået både fra ankestyrelsen og fra indenrigsministeren. De tager sagerne op til fornyet behandling, sådan at hjemmehjælpen vender tilbage i nogle af tilfældene.

Lad det kommunale selvstyre få lov at fungere ud fra de lokale behov, som ligger, sådan at vi ikke herinde skal ind og enkeltrette ydelserne.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Debatten i dag kan jo let blive en gentagelse af den debat, der var omkring lovforslag nr. L 166 og beslutningsforslag nr. B 80 for ganske få uger siden, og jeg skal da derfor også henvise til de synspunkter, som den konservative ordfører, hr. John Vinther, fremførte ved den lejlighed, specielt angående de mere generelle bemærkninger omkring de problemer, der er især omkring hjemmeplejen, som det fremgår af den offentlige debat i øjeblikket.

I Det Konservative Folkeparti er vi naturligvis stærkt optaget af at sikre værdige og rimelige vilkår for ældre, for de svage og for de handicappede, og jeg skal heller ikke lægge skjul på, at vi har været lidt kede af den aktuelle usikkerhed omkring hjemmehjælpen til de ældre, sådan som det har været praktiseret i en række kommuner.

Der har været ganske mange eksempler på ældre, som har fået frataget deres hjemmehjælp, en hjemmehjælp, som de måske har haft i årevis. Det er naturligvis og skal være sådan, at hvis man får hjemmehjælp uden at have et behov herfor, ja, så skal den hjemmehjælp naturligvis skæres væk, men så burde den naturligvis heller aldrig have været tildelt. Men i nogle tilfælde er det vores indtryk, at en række kommuner er gået længere i besparelser og nedskæringer inden for hjemmehjælpen, end vi bryder os om.

Derfor er der et behov for en præcisering, sådan at der udvikles en nogenlunde ensartet praksis for, under hvilke forhold de ældre kan forvente at få hjemmehjælp stillet til rådighed. En sådan præcisering er, så vidt vi kan vurdere det, undervejs. Socialministeren har ydet sit bidrag, og som flere ordførere har været inde på, er der nu en række afgørelser fra de forskellige ankeinstanser, som man nu kan tage stilling til i kommunerne og dermed også bringe en usikkerhed væk, som det vil være meget gunstigt at vi kommer af med.

Det er, så vidt vi kan konstatere det, sådan, at det er den praktiske hjemmehjælp, som man har skåret i i kommunerne. Derimod har man værnet om den personlige pleje, og uanset niveauet er vi enige i den prioritering.

Opgaven nu er altså ved fælles hjælp, ved hjælp af ankeinstanser, ved hjælp af ministeren at finde frem til en fælles holdning til, hvordan § 71 i loven skal fortolkes. Det er naturligvis først og fremmest ministerens ansvar, men det er også vores indtryk, at ministeren er stærkt